

„Het publiek heeft eenige gegrunde grieven, welke de Vereeniging kon helpen herstellen, en eenige twijfelachtige, tegen ons geuit ten gevolge van een misverstand ten aanzien van de positie der artsen — een misverstand, dat *wij* hebben bevorderd door *overdreven lof te aanvaarden wegens onze menschlievenheid*. Wij hebben ons op den menschlievenden kant van ons beroep zóózeer laten voorstaan, dat de menschen ons tot zendingen zouden willen verheffen en ons kwalijk nemen, dat wij niet als *plicht* op ons nemen, wat slechts welwillendheid is.

Laten wij met onze vriendelijke daden voortgaan, maar aan het publiek duidelijk maken, dat aan ons beroep niet meer edelmoedigheid vastzit dan aan een ander, doch dat het ons *voorrecht* is, dat ons beroep meer *gelegenheid* geeft, die menschlievende neigingen in daden om te zetten, welke *alle* behoorlijke menschen bezitten. De voorschriften en de strekking van ons beroep hebben ons geleerd, van dit voorrecht een ruim gebruik te maken, maar de plicht om zoo te handelen rust op anderen niet meer of niet minder dan op ons. De geneeskunst oefenen wij uit in de eerste plaats, omdat wij het beroep hebben gekozen als middel om ons levensonderhoud te verdienen. Wij hebben een vereeniging noodig, die alle artsen vertegenwoordigt, om te doen uitkomen, dat wij wenschen een belooning, overeenkomende met de verantwoordelijkheid en de moeilijkheid van ons werk, dat wij geen overmatigen lof verlangen voor de menschlievendheid, die wij wenschen uit te oefenen, maar wel een behoorlijke bejegening verlangen van allen, en een behoorlijke betaling van hen, die kunnen betalen; dat wij voor den arts der algemeene praktijk, de ruggegraat van het beroep, die te hard werkt en te weinig verdient, verlichting verlangen; dat wij gezamenlijk ons wenschen te verzetten, als de staat onze diensten tracht te verkrijgen voor lager prijs dan de particulieren; dat wij voor geneeskundige ambtenaren een gewaarborgd bestaan verlangen.....”

PINKHOF.

INGEZONDEN.

AAN DE DEELNEMERS AAN DEN MAALTIJD OP DINSDAG 8 JULI LL.
TE ALKMAAR.

Bij de afrekening van den wijnverkoop tijdens den maaltijd in de Harmonie is gebleken, dat door de kelners te weinig is ontvangen f 28.30, welke som door hen zal moeten vergoed worden. De oorzaak is vermoedelijk geweest het plotseling vertrek en masse na het opheffen van de tafel.

Mag ik mijn medefeestgenooten verzoeken even hun gedachten op deze aangelegenheid te concentreeren; vooral hun, die in combinaties consumptiës besteld hebben, vragen even ruggespraak te houden met hun wijnclubgenooten? De een meent vaak, dat de ander de rekening vereffend heeft en omgekeerd. Gaarne zal ik het geld aan de dienende geesten overbrengen, die zich door onze onoplettendheid voor een deel van hun zuurverdiende penningen beroofd zien.

Alkmaar,
10 Juli 1919.

G. STRAVER,
penningmeester van de regelingscommissie.

DE VESTIGINGSQUAESTIE TE HAAMSTEDEN.

De heer LANGE veronderstelt, dat ik niet van meening ben geweest, dat zijn advertentie in het *Tijdschrift* van 19 April: „gevestigd te Haamstede, TH. LANGE”, nadeel kon toebrengen aan mijn praktijk, aangezien ik niet in het *Tijdschrift* op die advertentie reageerde. Hij vergist zich; wel degelijk was ik van die gedachte, maar beter dan een ingezonden stuk leek mij een aanklacht bij de C. C. tegen deze handelwijze van den heer LANGE, wien ik de bedoeling toeschreef, den schijn te willen wekken, dat hij zich *in mijn plaats had gevestigd*, wat nadeel aan mijn praktijk kon toebrengen, door praktijkzoekenden van sollicitatie en vestiging te weerhouden. De C. C. bleek

mijn indruk aangaande de bedoeling der advertentie te deelen. Heeft iemand uit die aankondiging van vestiging iets anders kunnen lezen, dan dat deze *pas geschied* was? 1). En meent de heer LANGE, die toch zeker reeds honderden dergelijke vestigingsadvertenties onder zijn oogen moet hebben gehad, dat zij ooit iets anders beteekenden, dan dat die vestiging *zoo juist* had plaatsgehad? Ik kan het moeilijk gelooven; de beteekenis eener dergelijke advertentie is te duidelijk. De heer LANGE zegt thans, dat hij bedoelde „*erop te wijzen, dat er te Haamstede tweede dokters waren*”. Waarom? Hij verklaart dit niet nader, en ik kan niet anders begrijpen, dan dat dit „*wijzen*” als waarschuwing moest dienen, dat dit getal een overcompleteet beteekent, wat zeker op gegadigden geen andere uitwerking kon hebben dan hen af te schrikken. En dit had voor den heer LANGE goeden zin; hij zelf toch — hoewel, sinds jaren reeds, gemeentegeneesheer enz. van Renesse, Noordwelle en Serooskerke — solliciteerde ook naar de opengekomen betrekkingen te Haamstede en Burgh, en wist, dat *hij* benoemd moest worden, als zich niemand in mijn plaats neerzette. Immers: binnen 3 uren afstand van Haamstede is geen andere arts woonachtig!

Ook met de toevoeging: „*sinds 2 jaren gevestigd*” zou de advertentie misleidend zijn gebleven; immers de indruk bleef dan bestaan, dat er te Haamstede een overcompleteet aan geneesheeren was. Wat geenszins het geval was: de „vestiging” van den heer LANGE in 1917 deed wel het aantal artsen te Haamstede met één toenemen, maar beteekende in wezen slechts een *verhuizing* uit het naburige Renesse, zonder dat het aantal geneesheeren binnen den kring van zijn en mijn praktijk veranderde, aangezien te Renesse geen nieuwe geneesheer zich vestigde. En ons beider praktijken bleven zich, als vóórdien, over dezelfde zes gemeenten uitstrekken.

Hoe dan ook opgevat, in den zin van den heer LANGE of in den mijne, waarbij zich die der C. C. aansluit, de advertentie kon niet anders bedoelen, dan *praktijkzoekenden te weerhouden, zich in mijn plaats te vestigen*; natuurlijk tot mijn schade en zeer ten nadeele van de uitgebreide streek van Westelijk-Schouwen, die noode een tweeden arts kan missen, en dan ook sinds onheuchelijke jaren twee dokters bezat. Wat gelukkig niet het geval is geworden!

Soestdijk, 13 Juli 1919.

J. A. GROENMAN.

NE ITERETUR, NEC COPIA DETUR.

Dezer dagen werd mij door een collega-apotheker gevraagd, hoe hij moest handelen met een recept, waarop de woorden „Ne Iteretur” en „Nec Copia Detur” *gedrukt* waren. Het was een onnoozel voorschrift, waarbij een dergelijk verzoek niet gemotiveerd scheen en er bestond zeker geen gevaar, dat door het wederom laten gereedmaken of het verkrijgen van een afschrift de patiënt in het bezit van een voor hem schadelijk verslavingsvergift zou komen. Ook zonder recept zou de patiënt het geneesmiddel zonder eenig bezwaar overal kunnen krijgen. Mijn raad luidde dan ook, om zich aan een dergelijk *gedrukt* verzoek niet te storen, te meer, daar hierdoor bij den patiënt de indruk werd opgewekt, dat dokter en apotheker gemeenschappelijk belang er bij zouden hebben, om den patiënt tot een tweede consult bij den geneesheer te dwingen.

Het afschrift werd op verzoek gegeven; (trouwens, dit *mag* de apotheker den patiënt niet weigeren) en op het afschrift werd geschreven, dat het recept *overdrukt* was met de vijf aangehaalde woorden.

Woorden als „Ne Iteretur”, die wettelijk geen beteekenis hebben, mogen alleen bij hooge noodzaak en uitsluitend in het belang van den patiënt gebruikt worden. Het laten drukken van een dergelijke uitdrukking op een recept wijst op een te overvloedig en waarschijnlijk niet altijd noodzakelijk gebruik. Wat de toevoeging

1) Die uitlegging gaf ook onze redactie er aan, die, als gevolg der advertentie, en juist in verband met het feit, dat de heer LANGE niet als gevestigd te Haamstede stond, opgegeven in het *Geneeskundig Jaarboekje*, zijn vestiging onder de *Personalia* opnam.